

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pastorala la Învierea Domnului

† NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia și Sibiu și Mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramureș.

Iubitului cler și popor: Har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Ieri cu tine m-am îngropat, Hristoase, astăzi mă scol împreună cu tine, înviind tu“.
(Catavasiile Paștilor)

Iubiții mei fii sufleșteți,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am săvârșit calea postului cinstitelor Paști. Șapte săptămâni întru înfrînarea poftelor ne-am nevoit spre curățirea sufletelor noastre. Ne-am silit, creștinește, să ducem lupta cea bună, ca să păzim credința nedespărțită, ca să sfărîmăm capetele nevăzuților balauri ai ispitelor, să ne arătăm biruitori asupra păcatului, pentru ca îngenunchind apoi sub patrafir de preot, să primim dezlegare și să ne facem vrednici a ne împărtași cu preacuratele lui Hristos taine.

Ne-am cutremurat de cele ce am văzut cu duhul în săptămîna negrăitelor patimi ale Celui ce „s-a smerit pe sine, ascultător făcîndu-se pînă la moarte”.¹ Ne-am cutremurat văzînd cum Domnul părăsit de toți, pînă și de prietenii și de ucenicii Săi dragi, e vîndut, batjocorit, osîndit ca un făcător de rele, chinuit și răstignit pe cruce, între doi tîlhari, omorît și îngropat. L-am prohodit cu inimile frînte de durere: „In mormînt, viață, pus ai fost, Hristoase”! Și-am plîns împreună cu Maica Preacurată: „Primăvară dulce, Fiul meu preadulce, cum ți-a apus frumsețea!” Apoi piatra de pe mormînt a fost pecetluită cu grijă și strajă de ostași a fost rînduită ca să păzească mormîntul.

Potrivnicii Domnului făcuseră totul ca să-și asigure izbînda nelegiurii lor — pentru totdeauna.

Ci Tatăl, Dumnezeuul dreptății, n-avrut ca Fiul Său cel unul născut să fie înghițit de piericiune: a treia zi, după cum s-a scris în Scripturi, l-a sculat din morți cu slavă negrăită. Iară noi, credincioșii de totdeauna și de pretutendeni, strigăm cu

bucurie mare foarte, ca oarecînd Sf. Apostol Pavel: „Inghițitu-s-a moartea de biruință. Unde-ți este, moarte, boldul tău? Unde-ți este, iadule, biruința ta?”²

Durerea din cea mai întunecată zi, a sfintelor Patimi, a pierit ca întunecatul cînd se face ziuă. Simțim cum sîntem covîrșiți de bucuria învierii și cum bucuria se revarsă nestăvilită în cîntarea de obște: „Acum, toate s-au umplut de lumină — și cerul și pămîntul și cele dedesupt”. Căci „ieri cu Tine m-am îngropat, Hristoase,

(iar) astăzi împreună cu Tine mă scol, înviind Tu”...³

Pricina acestei negrăite bucurii este conștiința limpede și neclătită a noastră a creștinilor, că prin cruce a venit lumii mîntuirea iar prin înviere nepieritoarea slavă a Domnului nostru Iisus Hristos, a Celui ce ne-a adus mîntuirea. Sîntem iarăși fiii lui Dumnezeu, sîntem iarăși la sînul cel cald al Părintelui, prin jertfa Fiului Său. Și fiind fii, sîntem și moștenitori ai împărăției Sale. Nu prin vrednicia noastră, ci prin a Fiului și prin bunătatea Tatălui.

Sîntem mîntuiți nu prin vorba și fapta vreunui om, ci prin bunătatea și fapta minunată a lui Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufleșteți,

Multe minuni a săvârșit Domnul, pînă petrecea pe pămînt, în trup omenesc. Prin ele, a împușinat sau a curmat suferințele celor ce îndurau felurite pătimiri, înșeninîndu-le și îmbucurîndu-le viața amărită pe care o duceau pînă atunci. Prin învierea Sa din morți, care este cea mai mare minune, Hristos-Domnul ni s-a arătat mai lămurit că este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, în stare să mîntuiască pe tot cel ce crede întru El și plinește voia Lui preasfîntă.

Învierea Domnului a umplut de tărie pe cei slabi și temători. Mormîntul aflat a treia zi deșert a făcut din bietele femei mironosițe însuflețite și îndrăznețe vestitoare ale Evangheliei. Pe Sfinții Apostoli, care stăteau zăvorîți în casă „de frica iudeilor”,⁴ tot învierea Domnului i-a umplut de putere. Cu numele lui Hristos pe buze și cu inimile pline de încredințarea biruinței Lui asupra morții, smeriții pescari galileieni de odinioară cutreieră lumea cruciș și curmeziș, vîndîndu-se a fi iscusiți „vînători de oameni” pentru împărăția lui Dumnezeu. Cînd sînt prinși, asupriți și tîrîți înaintea puternicilor vremii, ei înfruntă opreliștile acelor de-a mai propovădui vestea cea bună, zicîndu-le: „Judecați de este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decît de Dumnezeu. Pentru că nu putem să nu vestim ceea ce am văzut și am auzit”.⁵

Credința în înviere a ridicat nesfîrșitul șir de mărturisitori și mucenici, ca și cele fără de număr ale Sfinților. Norul acesta de martori ai biruinței din dimineața învierii, prin viața lor neprihănită, prin faptele lor lui Dumnezeu bine-plăcute și oamenilor de folos, va vesti pînă la sfîrșitul veacurilor valoarea fără seamăn a sufletului și prețul cel mare al vieții veșnice.

Covîrșiți de măreția învierii Domnului, pe care ne-o împrăpătează an de an luminatul praznic al Sfințelor Paști, cu inimile pătrunse de bucurie și mulțumire ne rugăm: „Cruții Tale ne închinăm, Hristoase, și sfîntă învierea Ta o lăudăm și o mărim”!

(Continuare în pag. 2)

¹ Fil. 2, 8.

² I Cor. 15, 54—55.

³ Catavasiile Paștilor.

⁴ Ioan 20, 19.

⁵ F. Ap. 4, 19—20.

Iubiții mei fii suflați,

Învieria lui Hristos este chezașia mîntuirii noastre și a dobîndirii vieții de veci. Ea ne încredințează că noi iarași sîntem fiii iubiți ai lui Dumnezeu, hărăziți vieții și nu morții, învierii și nu putreziciunii, nu osîndeii în păcat ci ridicării la viața nouă întru Hristos.

Hristos a înviat cu adevărat, călcînd cu moartea pe moarte și celor din mormînturi viața dăruindu-le. Și noi vom învia — aceasta-i credința noastră nestrămutată. Vom învia în ziua de-apoi, cînd Hristos va veni a doua oară, întru slavă, ca să judece viii și morții. „Vine ceasul întru care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși cei ce au făcut cele bune întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecării”.⁶

Învieria la viața cea veșnică și pururea fericită se cîștigă aici pe pămînt, trăind după rînduiala Evangheliei: „Eu sînt calea, adevărul și viața”⁷ — zice Domnul; calea care duce la Dumnezeu, adevărul care ni-l descopere pe Dumnezeu și viața pe care o împărtășește Dumnezeu, viața cea nouă și neprihănită întru care umblînd ne chezașim dobîndirea celeilalte, fără de sfîrșit și cu vederea feții lui Dumnezeu împreunată.

Pildă de viețuire curată care pe Dumnezeu nu-l mîhnește și pe semeni nu-i păgubește, ci dimpotrivă, ne este însuși Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Pildă de ascultare iubitoare față de Dumnezeu, pildă de dragoste jertfitoare față de aproapele făcîndu-se, El a murit ca noi să trăim. A murit de moartea trupului pentru ca noi să ne izbăvim de moartea sufletului. El ne-a învățat, întru cuvînt și faptă, că la înviere se ajunge prin jertfă. „Grăuntele de grîu căzînd pe pămînt — zice Domnul — de nu va muri, el rămîne singur, iar de va muri, multă roadă aduce”.⁸

Mai-nainte de-a ne ridica din moartea trupului la învierea vieții de veci, Hristos-Domnul ne izbăvește de moartea sufletului aici pe pămînt, în Biserica Sa, prin darurile Duhului Sfînt așezate-n ea. Pentru aceasta, însă, se cade a avea în noi simțirea care era întru Hristos — cum ne îndeamnă același dumnezeiesc Apostol Pavel.⁹ Aceasta însemnează „să nu faceți nimic din duh de învrăjpire sau de mărire deșartă, ci cu smerenie fiecare pe celălalt să-l socotească a fi mai de cînte decît el însuși. Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare să caute și de-ale altuia”.¹⁰ Căci și Hristos „s-a smerit pe Sine, făcîndu-se ascultător pînă la moarte — și încă moartea pe cruce! Pentru aceasta și Dumnezeu l-a preînălțat pe dînsul și i-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pămîntești și al celor dedesupt și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl”.¹¹

A avea în noi simțirea care era în Hristos Iisus însemnează, dragii mei, a urma toate cîte le-am auzit, le-am învățat și le-am primit de la El, toate „cîte sînt adevărate, cîte sînt cinstite, cîte sînt drepte,

Pastorala

(Urmare din pag. 1)

cîte sînt curate, cîte sînt iubite, cîte sînt cu nume bun, orice faptă bună și orice (lucru vrednic de) laudă”.¹²

„Să lepădăm dar lucrurile întunerecului și sa ne îmbracam în armele luminii, să umblăm ca la lumina zilei...”¹³ cum ne povățuiește Apostolul care s-a ridicat la atita irumusețe de viața creștinească încît a putut să spună despre Sine: „Mie a viețui este Hristos”¹⁴ și: „Nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine”.¹⁵

Spre o astfel de viață ne chiamă învierea lui Hristos, a cărui prăznuire o săvîrșim. Spre unele ca acestea ne chiamă și primăvara, cu belșugul ei de luminată frumusețe și voie buna, adica spre o viață nouă, împodobită de fapte alese. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri”.¹⁶

Viața creștinește trăită, nu e potrivnică vieții pămîntești a credincioșilor decît dacă aceasta e rău trăită, dacă-l supără pe Dumnezeu, dacă face zadarnică jertfa Fiului Său, dacă e întemeiată pe păcat și bîntuită de patimi urite care slăbănesc și sufletele și trupurile noastre.

Ducînd o astfel de viață, încălzită de-o inimă curată, povățuită de învățătura Sfintei noastre Biserici, nu ne mai temem de rău. Cu ea, putem lupta și pentru pace și propășire. Iar avînd pace, vom putea munci tihnit și cu spor pentru noi înșine, pentru frații noștri, pentru neamul nostru, pentru Patria noastră iubită Republica Populară Romîna, fiecare după starea și chemarea lui, acolo unde sîntem rînduiți de Dumnezeu și de legiuitele întocmiri omenești, pe ogor și în mină, în fabrică și-n uzină, pe șantier și-n laborator, la școală și la oaste, în trebile gospodărești de folos obștesc și — pentru noi, slujitorii bisericești — în cele duhovnicești deopotrivă. Și fiindcă în curînd se va prăznuii împlinirea a zece ani de cînd toți oamenii de bine, de pretutîndea, stau de veghe ca pacea lumii să nu fie tulburată de amărăciunile neînțelegerilor și de viforele războaielor, cu însuflețire nouă să ne rugăm Părintelui ceresc și să ne străduim fără contenire pentru ca învrăjbirile dintre oameni să contenească, iar dragostea frățească și bunăînțelegere să se înstăpînească peste tot și pentru totdeauna. Adu-ți aminte, Doamne, de toate popoarele lumii. „Dăruiește-le lor adîncă și stătătoare pace; insuflă în inimile lor cele bune, ...ca să petrecem întru liniștea lor viață lină și pașnică, întru bună cucernicie și bună cuviință... Adu-ți aminte, Doamne, de poporul ce stă înaintea și de cei ce — din binecuvîntate pricini — nu s-au întîmplat a fi aici. ...Cămările lor le umple de belșug; căsătoriile lor în pace și întru unire le păzește; pe prunci îi crește; tinerețea o îndreptează, bătrînețea o întărește; pe cei risipiți îi adună; pe cei rătați îi întoarce și-i împreună cu Sfînta Ta sobornicească și apostolească Biserică. Adu-ți aminte, Doamne, și de cei ce sînt ...în toată întristarea, nevoia și strîmtorarea.

Aduți aminte, Dumnezeu, și de toți cei ce au trebuință de marea Ta milostivire ...și peste toți revarsă mila Ta cea bogată...”¹⁷

Iubiții mei fii suflați,

În bucuria cu care prăznuiești Paștile, să cuprindeți și pe acei frați ai voștri din apropiere care au lipsă de ajutorare. „Cunoașteți doar milostivirea Domnului nostru Iisus Hristos, căci bogat fiind, El a sărăcit pentru voi, ca voi, cu sărăcia Lui să vă îmbogățiți...”. E vorba ca unii să fie ușurați fără păgubirea altora, „ca să fie potriveală... precum este scris: Celui cu mult nu i-a prisosit și celui cu puțin nu i-a lipsit”.¹⁸

Împărtășindu-Vă acest cuvînt de pămîntescă învățatură, rog pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a trece Sfintele Paști în pace, în sănătate și-n bucurie și a le ajunge întru mulți, fericiti ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toți.

Hristos a înviat!

Dată în reședința Noastră mitropolitană din Sibiu, la praznicul Învierii Domnului din anul 1959.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor,

† NICOLAE

arhiepiscop și mitropolit

¹⁷ Din Liturgia Sf. Vasile.
¹⁸ II Cor. 8, 9, 13, 15.

Stăpîni pe rodul muncii lor

— În statisticile oficiale, întocmite în 1930, se arată că un număr de 12.000 de moșieri stăpîneau o suprafață de pămînt egală cu cea stăpînită de 2.500.000 familii țărănești. Numai regele posedea 300.000 pogoane de pămînt. În 1936 peste 1.150.000 de țărani nu aveau nici o palmă de pămînt.

— Prin reforma agrară din 1945 pămînturile moșierilor au fost împărțite unui număr de 918.000 familii de țărani săraci și cu pămînt puțin, care au primit 1.109.000 hectare pămînt.

— Statul democrat popular sprijină țărănimea muncitoare să sporească producția agricolă, să-și îmbunătățească necentenit traiul. Pe ogoare lucrează mai mult de 22000 tractoare, mii și mii de mașini agricole ale celor 240 de S.M.T.-uri. Numeroși specialiști îndrumă și sprijină pe țărani muncitori pentru a obține recolte bogate.

— An de an tot mai mulți țărani muncitori se conving că singura cale de a-și făuri o viață fericită este calea agriculturii socialiste. Mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori sînt acum membri ai gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovărășirilor. Țăranii muncitori sînt azi oameni liberi, stăpîni pe rodul muncii lor.

— În satele noastre au fost înființate în anii aceștia nenumărate așezăminte social-culturale. S-au construit peste 1.000 de noi școli, s-au creat peste 1500 case de naștere, mii de grădinițe, cămine și creșe pentru copii. Din anul 1945 și pînă în prezent au fost electrificate peste 1850 sate.

⁶ Ioan 5, 28—29.⁷ Ioan 14, 6.⁸ Ioan 12, 24.⁹ Vezi Filipeni 2, 5.¹⁰ Fil. 2, 3—4.¹¹ Fil. 2, 8—11.¹² Fil. 4, 8.¹³ Rom. 13, 12.¹⁴ Filipeni 1, 21.¹⁵ Gal. 2, 20.¹⁶ Matei 5, 16.

SFINTELE PAȘTI

IOAN 1, 1—17.

„Iară de nu a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră, și zadarnică este credința noastră.”

(I Cor. 15, 14)

HRISTOS A INVIAT!

Acesta este salutul cu care Biserica vă întâmpină în această zi mare și sfântă. Acesta este salutul cu care vă întâmpin și eu în această sărbătoare a sărbătorilor. Acesta este salutul cu care unul pe altul vă salutați în această sărbătoare împăratească a Paștilor. Acesta este salutul ce izvoarește din adîncul credinții inimilor creștinilor, în ziua biruinții lui Hristos asupra morții, adevărind pe deplin, că El este Dumnezeu, stăpînul vieții și al morții și că propovăduirea de către apostoli a lui Hristos cel înviat nu este zadarnică și nici credința creștinilor nefolositoare.

În acest salut și în răspunsul de primire a celui salutat: „Adevărat a înviat”, se află temelia credinții noastre creștine, de unde bucuria mare a acestei sărbători, a Paștilor.

1. „Durerea noastră se va întoarce întru bucurie” spuse Mintuitorul Apostolilor Săi la Cina cea de taină și s-a întors: după patimi înfricoșate și moartea rușinoasă pe cruce pe Golgota, a urmat ziua învierii cea luminoasă, umplînd pe apostoli de bucurie, de noi nădejdi și aprinzînd în sufletele lor chinuite de îndoială, flacăra credinții.

Și căința noastră, durerea noastră pentru păcate și pentru patimile Mintuitorului, exprimată timp de 40 de zile prin post și rugăciune, s-a sfîrșit azi, transformîndu-se în bucurie, în clipe senine de lumină, înviorînd credința, nădejdea și dragostea noastră pentru Cel ce a pățimit și a înviat a treia zi, după Scripturi. În cursul acelor zile de reculegere, am urmat și noi, pas cu pas, pînă la Golgota pe Hristos, l-am văzut suferința și calvarul și azi, în ziua de Paști, ne bucurăm împreună cu mironosițele și Sf. Apostoli.

Noi, cei credincioși, nu l-am lăsat singur pe Iisus Hristos, ci l-am însoțit pe drumul Golgoței și ne-am împărtășit de suferința Lui: am plîns împreună cu Fecioara Maria, cu femeile mironosițe și cu Apostolii; l-am ajutat să-și ducă crucea cu Simon Cireneu; ne-am tînguit și blestemat păcatul cu Dismas tilharul din dreapta și ne-am mărturisit credința cu Loghin sutașul; l-am așezat în mormînt cu Iosif și Nicodem și ne-am înmormîntat împreună cu El și am „ajuns să ne închinăm sfintei Lui învieri celei de a treia zi” și să-i cîntăm:

„Hristos a înviat din morți!”

2. Pentru ziua de Paști ne-am pregătit sufletește, omorînd în noi păcatul prin sf. Spovedanie și am dat astfel posibilitate sufletului nostru să învie și el ca și Hristos din morți, „cu putere și cu mărime multă” În această zi de Paști cerul se umple de bucurie și pămîntul de lumină. Moartea a fost învinsă, diavolul înlăturat în tartar, prin învierea lui Hristos biruitorul. Fără această înviere, nimic s-ar fi ales din tot ceea ce a învîțat și făcut Iisus. Învierea din morți este dovada dumnezeirii Sale. Sfîntul Pavel spune: „Iară de nu a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră și zadarnică este credința noastră” (I Cor. 15, 14).

a) Dacă nu a înviat, Hristos a fost un înșelător.

Încă în viață fiind, fariseii și cărturarii nu au crezut nimic din învățătura și faptele lui Hristos. Il acuzau și atunci de înșelăciune spunînd că: „Cu domnul dracilor scoate pe draci” și l-au numit după ce a murit pe cruce „înșelător”. Cit

au fost ei de mulțumiți cînd l-au prins, bătut, batjocorit și chinuit, fără ca Hristos să cheme din ceruri cele peste 12 legiuni de îngeri ca să-L apere! Cu cită satisfacție strigau: „De ești tu Hristos, coboară-te de pe cruce și vom crede Ție”.

„Pe alții a știut să-i mintuiască, mintuiască-se acum și pe sine de este fiul lui Dumnezeu” și alte vorbe de ocară îi spuneau. Cînd l-au văzut în mormînt, cu lespede de piatră sigilată acoperit și străjerii făcînd de veghe, au răsuflat ușurați. Acum s-a sfîrșit cu povestea „înșelătorului”: împăratul lui Israel, mort, zace fără viață în mormînt. Hristos nu era Dumnezeu, ziceau ei. Truda celor 12 Apostoli, propovăduirea lor, suferința și moartea lor pentru acest Hristos îngropat ar fi fost zadarnică. Jertfa martirilor, vărsarea singelui mucenicilor asemeni, zadarnică. Predicarea sfinților, a episcopilor și preoților nefolositoare: toți ar fi propovăduit o învățătură mincinoasă și falsă a unui fals și mincinos Dumnezeu.

„Dacă nu a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră” zice Sf. Apostol Pavel.

b) „și zadarnică este credința noastră”.

Dacă nu a înviat Hristos, credința, religia și morala creștină sînt minciuni. Dar Paștile mărturisesc de aproape 2000 de ani, că:

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd

Și celor din morminte viață dăruindu-le”.

c) Hristos a înviat eu adevărat.

Profeții din Vechiul Testament au prezis această înviere. A prezis-o însuși Iisus Hristos prin cuvintele: „Dărîmați biserica aceasta și în trei zile o voi zidi”, înțelegînd prin aceasta moartea și învierea Sa. La fel ne spune Mintuitorul, că precum a stat Iona în pîntecele chitului, așa El va sta trei zile în mormînt. Tot la fel ne spune, că multe se cade să sufere și să pătimească Fiul omului și să moară, dar, „a treia zi va învia”. Inșiși omorîtorii lui Hristos cred în această înviere, căci după moartea Lui merg la Pilat și cer să pună pază la mormînt, căci acest „înșelător” a zis că: „a treia zi voi învia”. Nenumăratele arătări ale lui Hristos după înviere: Mariei Magdalena, Apostolilor fără Toma de față și apoi cu Toma de față; lui Luca și Cleopa în drum spre Emaus și apoi la mai mult de 500 de frați la un loc, dovedesc cu prisosință că Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din mormînt precum a zis mai înainte și precum o mărturisim și noi zicînd: „Învierea lui Hristos văzînd, veniți să ne închinăm’ „și să cădem la Hristos” și să zicem: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcînd și celor din morminte viață dăruindu-le”, „și nouă ne-a dăruit viață veșnică, să ne închinăm învierii Lui celei de a treia zi”.

3. Învierea lui Hristos, este piatra de temelie a religiei noastre sfînte, a vieții noastre creștine și pe ea s-a zidit Biserica lui Hristos, înzestrată cu toate darurile de Hristos cel înviat. Prin învierea din morți, Hristos a cucerit pe credincioși. De atunci trăim în Hristos și pentru Hristos în nădejdea învierii noastre ca și Hristos.

Acesta este legea fundamentală a credinții noastre: Învierea lui Hristos. Ea e mărturie că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, că și noi vom învia. Ea ne dă încredere că în lume biruitor este binele, biruitoare este pacea.

Prot. Stavr. Iuliu Man

In calea propășirii noastre

„Iată ne suim la Ierusalim”

Mc. 10, 33

Imnele de neîntrecută frumusețe în vremea sfîntului și marelui post sînt asemenea unor invitații sfînte de părăsire a căilor pierzătoare de suflet și începerea altora la capătul cărora avem bucuriile izbăvirii și întăririi noastre în virtute. Asemenea unui drum îngust de munte, care urcă pe nesimțite printre stînci și văi adînci, urcă și cărarea viețuirii creștine, încet dar sigur, spre piscurile luminoase ale virtuților. Călătorul se va păzi atît de stîncile amenințătoare cît și de prăpastiile care stau să-l înghită. Calea înaintării noastre în cele bune trebuie străbătută toată cu luare aminte după cea mai sigură povățuire de mîntuire. Izbîndire în cele bune vom dobîndi, dacă ne vom lăsa călăuziți de mîna nevăzută a Mintuitorului care ne cheamă stăruitor să pășim pe calea mîntuitoarelor Sale porunci (Mt. 11, 28). Și acest lucru îl vom împlini, de vom înțelege datoria noastră de totdeauna de a ne îmbunătăți viața.

*

Precum chipul nostru cel trupesc nu-l putem vedea decît la lumina zilei, tot așa chipul nostru cel duhovnicesc nu-l putem cunoaște decît așezîndu-l sub lumina poruncilor lui Dumnezeu. Cerul milostivirii a făcut să se reverse peste făptura noastră lumini sfînte care ne călăuzesc pașii spre împărăția de har și de bucurie cerească. Pentru aceasta sîntem datori să aprindem lumina cunoștinței de sine și conduși de ea să pătrundem în cele mai tînuite chilii ale sufletului. Ce putem găsi aici? O minte menită să fie tronul lui Dumnezeu în suflet, s-a

lăsat amăgita de poftă și s-a făcut slujitoarea păcatului. Despre o astfel de minte spune una din stihirile Triodului: „Turn ți-ai meșteșugit să-ți zidești o suflete și întărire să faci poftelor tale de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale”. De altă parte găsim o inimă împătimită de plăcere, care pregătește culcuș comod patimilor egoiste care robesc sufletul.

Dintr-o astfel de zestre sufletească se urzesc toate patimile care se așează ca un nor, ca o ceață sau chiar ca o noapte întunecoasă peste suflet. În sufletul împătimit cresc în voie slobodă: mînia, mîndria, răutatea, vrajba, ura, împotrivirea; cu un cuvînt toată țesătura patimilor noastre. Ne vedem goi, deși sîntem plini de noi, ne simțim nemulțumiți deși „poftele ne furnică prin inimă”, ne simțim săraci, deși nu ne lipsește nimic.

Ce poate fi aceasta? Nimic altceva decît necunoștința voii lui Dumnezeu și ieșirea din sfînta rînduială, voită de El. Păcatele orbesc vederea noastră sufletească și ne leagă oarecum mîinile și picioarele, închizîndu-ne în nepăsare. Din cauza lor pierdem drumul pocăinței și sîntem amenințați să cădem în prăpastie sau să ne pierdem cumpăna dreptei judecăți. Spre a ieși din hățișul răutăților de tot felul sîntem datori să intrăm în ascultarea unui părinte duhovnicesc, care cu ajutorul harului dumnezeiesc ne va așeza pe o cale nouă, pe calea întoarcerii la fapta cea bună. Acest drum binecuvîntat de întoarcere acasă e fericită regăsire, asemeni aceleia a fiului

(Continuare în pag. 4)

Podoabe ale Ortodoxiei Răsăritene

Viața cuvioșilor Spiridon și Nicodim de la Pecersca

„Cel ce binecuvintează va fi îndestulat, iar cel ce blestemă, va fi blestemat” (Pilde XI, 25). Căci, tot sufletul drept credincios este smerit, neavînd întru sine viclesug, nici înșelăciune, ca un vas și lăcaș al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Duh curat este. Drept aceia și Apostolul zice: „Pre cele bune, ale lumii, le-a ales Dumnezeu ca pre cele înțelepte să le rușineze” (I Cor. 27). Dintre unii ca aceștia a fost ales cuviosul părinte Spiridon. Acest fericit era de loc dintr-un sat, om simplu, neînvațat la meșteșugul cărții, dar aplecat spre cele dumnezeiești. În inima lui era sădită frica de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii. Pentru aceea, el merse la mănăstirea Pecersca din Chiev și se dedică cu totul vieții celei aspre călugărești. Dar neștiind Scriptura a început a învăța carte. Cu toate că nu era tînăr, învăță toată Psaltirea pe de rost. Pentru mîntuirea sufletului său cînta Psaltirea toată, în fiecare zi. Egumenul mănăstirii de atunci, Pimen, văzînd în bărbatul acesta pe omul smerit și iubitor de osteneală, sirguincios în rugăciune și post, și fiind cu totul neprihănit, i-a încredințat lui ascultarea de a coace prescuri. Fericitul Spiridon îndeplinea cu osîrdie ascultarea, neschimbîndu-și nevoia sa și osteneala cea duhovnicească. Osteneala miinilor lui era pregătirea cea curată și neprihănită a jertfei, care se aducea de preot, iar roada buzelor lui era jertfa laudei celei de-apururi adusă lui Dumnezeu. De tăia lemne, ori altceva făcînd,

neîncetat gura sa rostea psalmii lui David, în toate zilele, precum avea obiceiul ca să sfîrșească toată Psaltirea.

Odată, pe cînd fericitul își îndeplinea obișnuita-i slujbă, aprinzînd focul în cuptor pentru coacerea prescurilor, s-a aprins acoperișul casei. Văzînd aceasta, fericitul a astupat gura cuptorului cu mantia sa. Iar cu rasa sa, după ce i-a legat mincile, s-a folosit la căratul apei de la fîntînă pentru stingerea incendiului, la care i-au venit în ajutor și frații din mănăstire. Venind frații aci, văzură lucruri minunate: mantia cu

care astupase fericitul gura cuptorului a rămas neatinsă de foc.

Fericitul Spiridon avea ca ajutor pe un frate, anume Nicodim, care întru toate era ca el, aveau aceleași obiceiuri, și la rugăciune și la lucrul mîinilor.

Deci aceștia au slujit cu plăcere dumnezeiască la coacerea prescurilor timp de treizeci de ani, săvirșind curat și neprihănit lucrul lor.

Drept aceia, întru bună mărturisire, mutîndu-se din această viață, ei se satură de slava lui Dumnezeu, pe care o văd nu sub chipul pîinii care se aduce ca jertfă, ci față în față. Biserica le prăznuiește amintirea în ziua de 31 octombrie.

Pr. Chiril Pistrui

Răsfoind „Telegraful Român”

O grevă a minerilor auriferi în 1890

„Telegraful Român” apare din 1853 tot în Sibiu. Așa că în paginile lui s-au tipărit multe articole și știri, nu numai religioase-bisericești, ci și sociale, politice, economice, culturale. Intre altele el a scris și despre soarta muncitorilor romini din Transilvania. Dintre aceste știri am ales cele despre grevă minerilor din minele de aur de la Ruda. Aici se vede mizeria și batjocura ce o sufereau minerii de la patronii capitaliști, proprietari ai minelor, dar și lupta minerilor, pe care a sprijinit-o „Telegraful Român” și care a adus oarecari îmbunătățiri.

Iată faptele publicate în „Telegraful Român”, din august 1890, nr. 85, p. 354 și nr. 93, p. 370.

„Intre minele de aur din Munții Apuseni, în timpul din urmă au atras atenția ... mai mult minele de la RUDA. Aurul aflat de societatea germană Haricourt, și sistemul modern după care se exploatează au făcut din băile de la Ruda cele mai renumite mine din Ardeal. Venitul societății era enorm.... Aici lucră deja aproape 1000 de muncitori... Oficianții sînt foarte bine plătiți, au și procente frumoase din aurul liber, iar băeșul (minerul), este rău plătit. S-a introdus controlul sever în bae (mină). Deja controlul a degenerat în barbarism. Băeșii suspecți că au ascuns aur sînt tratați mai rău ca europenii prinși de antropofagii din Africa.

De peste o săptămînă 700 mineri sînt în grevă. De ce? Anză la grevă au dat torturile unor băeși îndeplinite de inspectorul Jung. Mai mulți băeși au fost suspicionați că au jurat aur. S-au început torturile asupra-le, ca să scoată aurul din ei. Iată ce torturi se uzează: Băeșul ieșind din bae, se ține 48 de ore închis, i se dă medicină internă, ca să-l laxeze și astfel să arunce și aurul. Medicina dată este din cele mai drastice, incit mîna tot din intestine, și chiar sînge.

Cei ce iau medicina cu forța, zac apoi pe pat cite două, trei luni și unii rămîn neapți de lucru. Unora li se trage aurul din intestine cu cleștele, prin medicul băilor, după cum ni se spune, prin ceea ce se cășunează cele mai crîncene dureri. Citeodată sînt torturați cu astfel de mijloace și oameni inocenți, suspicionați pe nedreptul.

Astfel de torturi au rămas ascunse pînă acum

Dar să revenim la cauza grevei. Intre cei aduși ca să li se dea medicină și să li se scoată aurul, unul s-a opus și a protestat a lua medi-

cina. Atît a fost de ajuns. Opunerea aceasta s-a comunicat ca fulgerul între ceilalți consorți, care făcînd cauză comună au declarat că nu mai lucră în bae. Greva a fost gata. S-a adus jandarmeria și s-a făcut cunoscut primpretorului din Brad, greva. S-a început cercetarea, apoi s-a cerut miliția, dar pînă acum n-a sosit.

Hatmanii și inspectorul nu cutează a merge între ei. Precum îmi spune un grevist, ei și-au formulat pretențiile, care sînt foarte juste. Anume ei cer:

1. Incetarea torturilor și a tratării neumane din partea oficialilor.
2. Să fie plătiți mai bine, ca să-și poată susține familia lor.
3. Să nu li se retragă din plată, cînd din motive juste au lipsit din bae.

Trebuie să amintim aici — continuă ziarul — că dintre cei schingiuși, ca să li se scoată aurul, doi zac pe moarte în urma torturilor. Ei sînt capi de familie. Nu putem face aici unele întrebări? Anume cum se poate ca medicul băilor să dea medicină, ca să tortureze oamenii și dacă nu o dă dînsul, cum se capătă ea? Dacă medicul nu are cunoștința de darea medicinei, atunci fiind chemat la patul bolnavului, pentru ce nu constată mișelia și pentru ce nu arată pe cei ce atentează în acest mod la viața băeșului?”

Urmașii greviștilor din 1890, ai muncitorilor dinainte de 1918, au răsturnat puterea capitaliștilor și au instaurat puterea poporului. Minele, uzinele, toate bogățiile țării sînt acum ale poporului muncitor. Minerii sînt în frunte. Ei nu se mai tem că se vor întoarce vechii proprietari, care i-au exploatat pînă la sînge. Muncesc cu entuziasm că muncesc pentru popor, pentru viața lor și a copiilor lor, mai bună, mai luminoasă. Condiții de muncă nevisate, mașini în mine, salariu mare, case, asistență socială, plecări la băi și odihnă, teatre, cinematografe, cercuri de literatură și pictură ș. a., mărturisesc despre ridicarea nivelului de trai și cultural al minerilor patriei noastre.

Cine ar vrea să se întorcă starea de la 1890, sau cea dinainte de 1944? — Foștii proprietari ai minelor? Desigur. Poporul însă nu are nevoie de ei: el a dovedit că știe să se gospodărească singur, fără „ajutorul” lor. El merge hotărît înainte pe calea bunăstării, calea socialismului și păcii.

S. RADU

In calea propășirii noastre

(Urmare din pag. 3)

pierdut, care și-a venit în sine. Se cere hotărîre tare, să te poți desprinde din cătușele păcatului și să te poți întoarce spre cele bune. E drumul convertirii lăuntrice, de întoarcere a cursului vieții noastre de la poftele egoiste la harul care-și deschide brațele să ne cuprindă.

Acolo unde s-a făcut stricăciune, se cuvine a face îndreptare. Peste rănile sufletului se cade a așeza alifia vindecătoare a pocăinței. Mîntuirea noastră, în măsura în care aceștia au fost risipiți spre pierzarea noastră. E porunca mîntuitoarei pocăinți pentru întoarcerea noastră acasă.

Legea îmbunătățirii vieții noastre cere să cheltuim talanții vieții noastre spre binele și mîntuirea noastră, în măsura în care aceștia au fost risipiți spre pierzarea noastră. E porunca mîntuitoarei pocăinți pentru întoarcerea noastră acasă.

Să topim deci gheața nepăsării de pe sufletele noastre și să lăsăm a ne pătrunde razele mîntuitoarei pocăințe. Taina Sfintei Spovedanii este mina milostivirii dumnezeiești întinsă peste veacuri, pentru fiecare din noi. Să ne ținem de această mină. Iisus Mîntuitorul nostru ne vrea în urcușul spre Ierusalimul darului dumnezeiesc. Prin cuvintele Sale mîntuitoare, prin sfintele Sale porunci și mai cu seamă prin sfintele taine ale împăcării cu El, ne cere să urcăm mai sus, spre a ne face părtași la harul care ne luminează, ne curățește și ne înfrumusețează viața.

Protos. Serafim